

Stolice

Izbor teme je verovatno najteži problem sa kojim se umetnik sreće, jer prethodi umetničkoj transformaciji i samom stvaralačkom činu. Mira je za temu svojih radova odabrala stolice koje su se nekako i same ponudile da budu modeli. Koliko ste puta samo čuli : "Sedi, popij nešto! Sedi odmori se malo! Sedi i jedi kao čovek, nemoj s nogu! Sedi i uči, zagrej stolicu!" Pa, dakle, sedite i razmislite o tome...

Radovi pred vama su rezultat dugog vremena provedenog - jeste, baš tako - sedeći u ateljeu. Stolicu, kao predmet svakodnevne upotrebe, u velikoj meri uzimamo zdravo za gotovo - baštensku, kuhinjsku, radnu, dečiju, fotelju, ljuljašku... No, ako se malo više udubimo u temu, otkrićemo da njen izgled - dizajn, koji se vekovima transformisao i prilagođavao ljudskim potrebama, nije okosnica ove priče. Stolice na ovim grafikama, odabrane u domovima Mirine porodice i prijatelja, neko je u stvarnosti nasledio od bake, neke je možda tetka donela u miraz nekada davno, druge je pak ujak naručio i po svojoj želji dao da se presvuku kod najboljeg majstora u varoši. I svi ti ljudi još žive kroz te oblike koje su koristili, tragovi njihovih ruku još su prisutni na iskrzanim naslonima. To je priča koju vam Mira predstavlja ovim grafikama, priča o ljudima ispričana kroz stvari koje su koristili.

Pogledajte linoreze pred sobom - Mirina ruka je na neki način produžetak ruke drvodelje koji je izrezbario taj divni naslon, majstora koji je pravilno, kao mašinom, jednakim nizom ekserčića zategao presvlaku, onoga koji je tu presvlaku birao i onih koji su s tim dezenom i oblicima godinama živeli. Pogrešno bi, međutim, bilo svesti ove radove na dokumentarističku dimenziju. Oni su eksperiment u koloritnoj varijaciji, oni su metamorfoza oblika, oni su vatromet valera. U okvirima zadate grafičke tehnike, granica zapravo nema - postavljamo ih sami kada svoje opažanje i doživljaj zagravimo šablonima, kada svedemo predmete samo na njihovu funkciju, a zanemarimo formu i boju i time zaboravimo na sve što je na njima lepo. Takvom se zaboravu Mira uspešno i nadahnuto opire, igrajući se bojom i oblikom, improvizujući tonovima i valerima, kao džez muzičar zvucima.

I kao u onoj staroj igri sa stolicama i muzikom, muzika uskoro prestaje. Ovom uvodu preostalo je samo još nekoliko rečenica. Krenite polako, redom, kroz ovu izložbu, odaberite svoju stolicu i uživajte. Mislim da je umetnica to i htela. Komponovala je za vas ovu simfoniju boja i oblika iz svakodnevnog života i ponudila da odaberete. Ovde je dozvoljeno, čak i poželjno, sedeti na dve stolice!

